

Eva Schrijft

Als vrijwilliger aan de slag

Met wrijvende handen probeer ik het bloed in mijn koude vingers sneller te laten stromen, hopend dat mijn lijf een beetje opwarmt. Vrijwillig sta ik hier, midden in de kou, maar wel met een bijzonder doel. In een transparante kas, midden in ons dorp, is er de komende twee weken een plek om samen ruimte te maken voor rouw en het vieren van herinneringen. De rouwen en vieren kas. Een plek om samen stil te staan.

Langzaam druppelen de eerste mensen binnen. Een oudere dame komt doelgericht naar binnen om een kaarsje aan te steken. Het is een kaarsje ter nagedachtenis aan haar vriendin, die ze het afgelopen jaar heeft verloren. Ze zoekt een luisterend oor, en mijn collega-vrijwilliger biedt dat met alle liefde.

Een ander stapt aarzelend binnen, nieuwsgierig. “Maar ik heb niemand om over te rouwen,” zegt een jonge man als ik hem vraag of hij een kaarsje wil aansteken. Er ontstaat een gesprek over wat rouw eigenlijk is, en hoe het verder gaat dan het gemis van een persoon. Rouw zit ook in alles wat je lief of dierbaar is, alles wat je verloren bent. “Misschien heb ik toch aardig wat afgerouwd de afgelopen jaren,” sluit hij na een bijzonder gesprek af.

Naast onbekende gezichten zie ik ook heel veel bekenden. Ik tref veel familieleden van overleden patiënten die ik in de afgelopen jaren heb mogen leren kennen. Soms in stilte een knikje van herkenning, een gesprek of ontvang ik al een omhelzing bij de deur.

“

*Deze kas, deze plek – ik
gun iedereen zo’n moment
om stil te staan.*

Zo ook een jonge vrouw met haar kinderen. Het is een moment van mooie herinneringen die we even samen delen. Daarna zet ik een stapje terug, zodat ze in alle rust kunnen schrijven in het gastenboek, een kaarsje aansteken, stil zijn, een traan laten. Uiteindelijk sluiten ze af met een glimlach. “Dank je wel dat hij er weer even écht mocht zijn,” fluistert ze ontroerd als ze de warme kas verlaat.

Ook ik word deze avond geraakt. Een situatie komt dichtbij en mijn eigen emoties overvallen me. Mijn collega-vrijwilliger geeft mij een knuffel en houdt mij even stevig vast. “Het mag er zijn, het is oké.”

In slechts een paar uur tijd zien we tientallen mensen langskomen. Ieder met zijn eigen rouw, verlies en verdriet, maar ook met zoveel liefde. Er ontstaan kostbare, waardevolle gesprekken. Er zijn intense stiltes die meer zeggen dan woorden. En rouw, dat vaak verborgen blijft, wordt even zichtbaar.

Deze kas, deze plek – ik gun iedereen zo’n moment om stil te staan.

Laten we elkaar blijven zien. Laat er ruimte zijn voor rouw. Weet dat rouw een onderdeel is van ons allemaal. Ook van jou. Ook van mij.